

GOLF bladet

NR 4 JULI 2013

Magiska Machrihanish

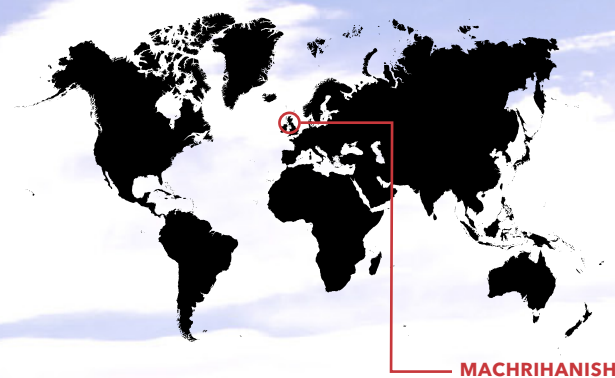
MÅLET ÄR MENINGEN MED RESAN

MÅLET ÄR MENINGEN MED RESAN

DET FINNS ETT CITAT SOM LYDER "DET ÄR VÄGEN, INTE MÅLET, SOM GÖR RESAN VÄRD", MEN DEN SOM LEVERERADE DET CITATET HAR NOG ALDRIG REST TILL DEN LILLA BYN MACHRIHANISH PÅ KINTYRE-HALVÖN PÅ SKOTTLANDS VÄSTKUST.

AV MICHAEL BROSTRÖM

MÅNGA GILLAR ATT RESA, men personligen är jag mer intresserad av att besöka nya platser. Flyg, tåg, bil, buss, båt - transportmedel i allmänhet - är i min mening grovt överskattade som nöjen. Golfbanor, fina hotell, restauranger, pubar och barer däremot, sånt gillar jag.

Därför var det med viss tvekan som jag bokade en resa som inkluderade en mödosam bilresa från Glasgow. Med en liten paus tog det nästan fyra timmar på en väg som en gång inspirerade Paul McCartney till att skriva "The Long and Winding Road", en titel som bokstavligt talat beskriver vägen hit.

För den som inte vill köra den långa och vindlande vägen är det snabbaste alternativet att ta den lilla propellerkärran från Glasgow direkt till den gamla NATO-flygplatsen i Machrihanish. Det kostar en slant, och har man riktig otur så lägger sig dimman så tät att det inte går att landa och då har man istället några timmar i en ersättningsbuss framför sig.

MAGNIFIK UTSIKT

Målet med den här resan är den lilla byn Machrihanish och det förträffliga Ugadale Hotel. Efter incheckning och uppsläpning av bagaget på rummet visar det sig att det inte bara är stort och fint - utsikten är också magnifik rakt ut över havet och klubbhuset på Machrihanish Golf Club.

Det är lite sent och efter en strandpromenad i den för Skottland lite oväntade solen och värmen är det dags att bota en knorrande mage. I hotellets restaurang serveras en enkel måltid med hemlagade köttbullar i tomatsås och en liten dessert innan den långa resan tar ut sin rätt och huvudkudden lockar.

NATURLIG GOLF

När dagen gryr med strålende sol och värme ännu en dag är det nästan så att man undrar i vilket land man hamnat, men det är bara att tacka och ta emot och sätta sig i hotellets shuttle-buss och åka till golfbanan. Ja, inte den gamla banan som ligger på andra sidan vägen, ett par minuters promenad från hotellet.

Nej, färden går istället till Machrihanish Dunes, som när den öppnade för några år sedan var den första nya linksbanan på Skottlands västkust sedan 1900-talets början. Bandesignern David McLay Kidd, som också ritat nya Castle Course i St Andrews, hade en stor utmaning och samtidigt en stor fördel när han åtog sig uppdraget.

Utmaningen låg i att hela området var skyddat enligt reglerna för sanddyner och kustlandskap, vilket gjorde att man inte fick schakta upp och shapea fairways, inte gräva ledningar för dränering eller bevattning, inte använda några kemiska bekämpningsmedel och att man fick anlita den gamla tidens ruffklippare - en fårscock!

Den stora fördelen McLay Kidd hade var det som Old Tom Morris sägs ha sagt när han besökte området i slutet på 1800-talet för att jobba med gamla Machrihanish Golf Club: "The Almight Maun hae had gowf in his e'e when he made this place."

« DET ÄR 436 YARDS OCH UTSLAGET
SKA SKÄRA SÅ MYCKET ÖVER ATLANTEN
SOM MAN VÅGAR »

McLay Kidd valde ut 18 av de 23 hål han hittade i terrängen, lät fåren röja undan det värsta gräset innan man med hacka och spade försktigt finjusterade fairways och sedan skapade greenerna på mer modernt vis. Bunkrarna är bara utökade skrapmärken som fåren gjort, och därmed sådär härligt vildvuxna och vackra i kanterna.

Som en äkta linksbana så finns här en del blinda slag och lite udda hålsträckningar, men det ökar bara på charmen. Visserligen är det en fördel att spela banan några gånger för att hitta idén med hur hålen ska spelas, men även första rundan är en golfupplevelse av rang när man får spela golfhål som är vackra som konstverk.

Många av hålen här är riktigt bra, men det märks på skicket att vintern varit svår och att bekämpningsmedel inte får användas. Greenerna håller lite olika fart, och inte särskilt mycket av den varan, vilket gör det lite enklare på några hål där man annars lätt skulle ha kunnat putta av green.

Som på alla bra linksbanor är det vinden som styr vilka hål som är lätta och svåra – och i den rådande medvinden är det bara slarv med puttningen som förhindrar eagle på båda de två drivbara par 4-hålen 10 och 13. Blir utmaningen inte stor nog finns fem tees att välja på, och från svart – 7175 yards – lär det inte bli för enkelt iallafall.

Efter rundan tar vi en pint Guinness i den enkla serveringen och talar med startern som fyller i med anekdoter och historier, bland annat om de många destillerier som en gång fanns på Kintyre. I närbelägna Campbeltown lastades tunna efter tunna efter tunna av gyllene single malt på båtar som fraktade den till världens alla hörn.

Kvällen tillbringas i Old Club House, en pub som 1876 fungerade som golfklubbens första klubbhus. Här är maten god och portionerna väl tilltagna i den charmiga miljön med sten och träverk som man inte putsat över. Efter några glas är vi alla vänner och först långt in på småtimmarna är det dags att promenera tillbaka till hotellet – som lyckligtvis är närmaste granne.

VÄRLDENS BÄSTA ÖPPNINGSHÅL

Tredje dagen i Skottland är också tredje dagen med sol, värme och lagom mycket vind. Sannolikt ett rekord i sig. När vi beträder första tee på Machrihanish finns flera tees att välja på och varför inte utmana sig ordentligt? Sagt och gjort, längst bak blir det – blå tee och totalt 6462 yards av prima linksgolf.

Det finns många som nämner ettan här, Battery, som ett av världens bästa öppningshål och det är svårt att argumentera mot det. Det är 436 yards och utslaget ska skära så mycket över Atlanten som man vågar. Och hamnar man mot alla odds på stranden så är det bara att gå ned och slå bollen därifrån. Härligt!

Machrihanish som klubb bildades 1876 men långt tidigare spelade man golf på linksmarken här. När självaste Old Tom Morris kom hit 1879 fick banan 18 hål som sedan uppdaterades först av J.H.Taylor 1914 och sedan på 40-talet av Sir Guy Campbell till i princip den bana som vi spelar idag.

På klassiskt maner går första nio bort från klubbhuset och i medvinden känns golf enkelt. Efter vändningen tillbaka in i vinden de sista nio kommer man snabbt ned på jorden, men nöjet är oförminskat, särskilt på korta hål 13 med sin frånlutande green och förrådiska bunker på halvdistan.

När sista putten rullats i och maten serverats i det nya klubbhuset på andra sidan vägen är det svårt att inte tänka tillbaka på de många minnesvärda slag som man fått slå på de magnifika linkshål som erbjuds här, så långt borta från allfarvägarna. Vägen hit må vara lång, men målet är utan tvekan värd resan.

MACHRIHANISH DUNES OCH UGADALE HOTEL
www.machrihanishdunes.com

MACHRIHANISH GOLF CLUB
www.Machgolf.com

